

— navnlig efter hans sidste Antydning — og mig er egentlig kun den, at jeg vil have en legal Anvisning paa, at Kommunerne kunne faae Hjælp af Amtsrepartitionsfonden — thi der er Intet, som forbyder at anvende Amtsfattigkassens Midler, saa langt de kunne tiltrække —, medens det ærede Medlem vil, at, naar det i enkelte Tilfælde skulde vise sig, at Amtsfattigkassen ikke kan, saa skal der træffes Foranstaltning til, at en saadan Hjælp kan ydes den; men jeg tvivler om, at den vil kunne gives efter denne Lov, naar det ikke udtrykkelig er sagt i den; den har hidtil været givet, men deraf følger ikke, at den efter de nuværende kommunale Forhold fremdeles kan gives. — Vi ere jo, hvad disse Ting angaar, forsaavidt Allesammen i Familie, og jeg kan ikke se, at det gjør Noget, enten man gaar i Kjøbstadlæder eller i Landlæder. Vi ere Alle Brødre; men jeg tror, det er en daarlig Trost og en daarlig Hjælp at ville henvisse de trykkede smaa Kjøbstadkommuner til andre sjerntboende Brødre, hellere end til deres nærmestboende Brødre, som i andre Henseender have ikke saa faa faalles Interesser sammen med dem. Det er klart, at medens to Kjøbstæder i samme Amt, Stift eller Provinds, ikke have Noget med hinanden at gjøre, har en Kjøbstad Meget at gjøre med det omliggende Land, og jeg vil sige, at paa samme Tid, som man ikke generer sig for eller har generet sig for at berøve Kjøbstæderne Noget af deres Forrettigheder til Fordel for de omgivende Landdistrikter, paa samme Tid forekommer det mig, at man ikke bør glemme, at der bestaar et Fællesskab i Interesser mellem disse to Dele, som ikke maa fornægtes, naar der er Tale om, at bære Byrder.

Struy: Jeg antager, at den ærede Minister i sine sidste Ytringer sigtede til den Betsignelse, som vi have faaet igennem Loven af 1857, men denne Betsignelse gjennem et Overtal af Landhøvere skjønner jeg for mit Bedkommende ikke saa særdeles paa. Jeg maa ganske bestemte værge mig imod, at jeg i den Forstand skulde være særlig interesseret for Landkommunerne, at jeg skulde skyde nogen som helst Byrde fra disse over paa Kjøbstæderne; jeg har ikke, mig bevidst, været med til ved dette Lovforslag at stemme for et eneste Forslag, som kunde siges at forandre Forholdet mellem disse to Grupper af Kommuner. Men det kan derimod hverken siges om Regjeringens eller Mindretallets Forslag, der, som bekendt, have det tilfælles, at de have villet skyde en Del af Kjøbstædernes Byrder over paa Landkommunerne. Jeg har ikke det Mindste imod, at Grupper, som ikke ere stærke nok til at bære deres kommunale Byrder, lættes ved at indtræde i Fællesskab, men jeg har Meget imod, at den Gruppe af Kommuner, som har sine Forhold ordnede saaledes, at ingen Kommune i den er for svag til at bære sine Byrder, træder i Fællesskab med en anden Gruppe af Kommuner, som

den i Virkeligheden — man sige, hvad man vil — i sin Organisation Intet har tilfælles med. — Den ærede Ministers Forsvar for Endringsforslaget til § 68 forekom mig egentlig ikke at være ganske heldig; den ærede Minister sagde, at det stod Amtsfattigkassen, naar der var Nok i Kassen dertil, frit for at afholde Udgifter, men, hvor der ikke var Nok, skulde Amtsrepartitionsfonden træde til. Efter hans Forslag kan jeg imidlertid ikke se Andet, end at, naar der staar, at Amtsrepartitionsfonden skal betale det Halve af Udgifterne, kan det lidt nytte, at Amtsfattigkassen kommer og byder Halvdelen; saa siger Kommunen: Tak for den Halvdelen, den anden Halvdelen har jeg Niet til. Anderledes kan Endringsforslaget i mine Tanker ikke læses, og altsaa vedbliver Amtsfattigkassen alligevel, trods Forslaget, at tage Byrden paa sig. Den ærede Minister har med fuld Føje fremhævet, hvad jeg ogsaa tror er rigtigt, at der er meget stor Forskiel paa Amtsfattigkassernes økonomiske Tilstand; men naar han fremhævede som Exempel en Amtsradsreds, hvor de løbende Indtægter kun vare 211 Rd., saa var det Exempel ikke heldigt valgt; thi det er netop en af de Amtsfattigkasser, som ikke indtræde de dem lovlig tilkommende Indtægter, saa jeg maa værge imod, at man nævner den Slags Exempler paa, at de ikke ere i Stand til at opfylde deres Forpligtelser. Naar den ene Amtsradsreds kun har haft 211 Rd. i løbende Indtægter og Fattigkassen i Naboetsvæsen har haft 1100 Rd. i den samme Tid, saa er det jo selvfølgelig, at det maa hidvære fra, at den ikke opkræver sine Indtægter, da det umuligt kan hidvære fra, at der ikke afholdes Auktioner og ikke falder Mulktier i den Kreds.

Judenriksministeren: Dersom det ærede Medlem ikke er fornøjet med de Exempler, jeg gav, saa er der nok at tage af, af hvilke man vil se, at den ene Amtsfattigkasse har dobbelt saa meget som den anden; der er Exempler nok paa Amtsfattigkasser, hvis aarlige Indtægt ikke beløbe sig til 1000 Rd., medens andres Indtægter beløbe sig til et Par Tusinde Rigsdaler. Jeg har heller ikke givet de Raad eller Anvisninger, som det ærede Medlem talte om; jeg er vis paa, at Amtsrepartitionsfonden til enhver Tid kan yde, hvad Loven fordrer, men jeg er ikke vis paa, at Amtsfattigkassen kan det; medens det ikke forbydes Amtsfattigkassen at tage sin Andel af Byrderne, saa kan derimod det Tilfælde indtræffe, at den maa sige til den Kommune, som den skal hjælpe: Bær saa god, vi have ikke Mere i Amtsfattigkassen, lad saa Amtsrepartitionsfonden gjøre Resten. Min Tanke er den, at Amtsrådet kan sige: Af disse Byrder, som ifølge Loven paahvile os, skal $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$ eller hvad der haves Raad til, afholdes af Amtsfattigkassen som Tilskud til Amtsrepartitionsfonden, hvem denne Byrde ifølge Loven paahviler. — Det ærede Medlems Argumentation med Hen-